

at der indrømmes de Bedkommende et Honorar i denne Anledning. Derfor tillader man sig at foreslaae en Deling af dette Udvalgets Forslag, saaledes at der særskilt bliver afstemt over, om 350 Rbd. til Finantskredskassen skal udgaae, hvilket Udvalget tilraader, og dernæst om 700 Rbd. til Statsgjældscontoiret skal udgaae, hvilket Udvalget ikke paa nogen Maade kan tilraade.

Det tredje Forslag angaaer et Arbejde, som navnlig Amtsforvalterne og i Kjøbstæderne Magistraten have havt i Anledning af Hartkornets Egallisation. Udvalget har i Henhold til mit tidligere Udviklede troet, at det var af det Slags Forretninger, som man maatte kunne paalægge Embedsmand, uden derfor at tilsiige dem noget særskilt Honorar. Det Forslag, der er stillet under Nr. 6, angaaer specielt den forrige Colonialsecretair i Bestindien. Motiverne for dette Forslag ere vidtløstigen anførte i de trykte Anmærkninger. Det vil deraf sees, at den omhandlede Embedsmand er gaaet ud til Bestindien med en Gage af i det Hele 2920 vest. Dal., at han efter et kort Ophold der har faaet den forhøjet til 3200 vest. Dal., hvilket Beløb imidlertid efter et Aars Forløb ved Finantsloven blev nedsat til 2800 vest. Dal. Imidlertid har Regjeringen dog ikke troet at burde efterkomme Finantslovens Bestemmelse i denne Henseende, da man havde tilfikkret ham ved hans Afgang til Bestindien en Gage af 2920 vest. Dal., og har derfor udbetalt ham et Overskud af 420 vest. Dal., og nu foreslaaer Regjeringen ikke alene, at man skal give ham samme Gage, men tillige den fulde Gage 3200 v. D. for hele Tiden, eller med andre Ord, at man skulde give ham denne Gratification paa en saadan Maade, at den forhøiede Gage, han havde faaet i Finantsaaret 1850—51, skulde gives tilbagevirkende Kraft til det Dieblit, da han tiltraadte sin Function i Bestindien, og dernæst, at man skulde tilbagetage hele den Bestemmelse, der blev vedtaget ved Finantsloven for indværende Aar, og betale ham 3200 v. D., ialtsald for de Maaned, han har væddet at fungere. Dette har nu forekommet Udvalget at være utilraadeligt, og derfor har Udvalget indstillet, at de 420 v. D. udgaae.

Steen: Det Forslag, jeg har tilladt mig at stille til en ny Paragraph, som skulde indskydes imellem § 10 og § 11, for at faae den Blads, som Paragraphen om Pensjonsvæsenet har i de aarlige Finantslove, er begrundet i hvad der tidligere er foresaldet her i Thinget, og hvilket jeg skal tillade mig at tilbagefalde i Thingets Erindring. Under Rigsdagens første Samling i Aaret 1850 indkom der et Andragende fra Oberst Junck, som gif ud paa, at Rigsdagen vilde medvirke til at skaffe ham en højere Pension end den, han havde erholdt ved sin Afskedigelse fra Militairtaten. Han begrundede dette Krav derpaa, at han i Løbet af Sommeren, kort før sin Afskedigelse, under 31te Juli 1849 var tillagt Anciennitet som Oberst, idet han formeente, at, saaledes som Armeereorganisationsplanen af 1842 var, var der ingen væsentlig Forskjel paa den Charge, hvori Oberster og Oberstlieutenanter bestode sig. Disse Officerer maae nemlig betragtes som henhørende til een Charge, deelt i en ældre og en yngre Afdeling; de ældre Officeret af denne Charge benævnes Oberster, de yngre Oberstlieutenanter. I det Dieblit, der altsaa er tillagt en Officer Anciennitet som Oberst, har han derved erhvervet alle en Obersts Rettigheder og maa, som Følge deraf, ogsaa anses ved sin Afgang berettiget til at pensioneres som Oberst. Dette Andragende blev henvisst til det Udvalg, som var nedsat i Anledning af det da forelagte Udkast til en ny Pensjonslov, og Udvalget indstillede til Thinget at henvise dette Andragende til Ministeriet, hvilken Indstilling i Mødet den 29de Juni 1850 ogsaa blev vedtaget med 52 Stemmer mod 12. Derefter vilde Thinget ikke godt kunde vide, hvorledes det stod sig med dette Andragende, da der ikke gives nogen Form, under hvilken Thinget hidtil har faaet Meddelelse om slige Andragenders Skjæbne, der fra Thinget henvises til Regjeringen; man faaer nemlig vel Meddelelse om, naar et Lovforslag har erholdt Lovkraft ved H. S. Majestæts Sanction, men derimod pleier man ikke at erholde nogen Meddelelse om den Skjæbne, der bliver Hensstillinger som den her omhandlede til Deel; man vilde altsaa — siger jeg — ikke vide, hvorledes denne Sag stod, dersom der ikke atter nu var indkommet et Andragende fra